

L I T E R A M A

4e jaargang nr. 39

LITERAMA, radiokroniek over boeken, schrijvers en toneel, onder redactie van Peter van Gestel, Wim Hazeu en dr. Okke Jager.

Zo dadelijk kunt u luisteren naar een gesprek dat Wim Hazeu voerde in Enschede met de prozaschrijver Willem Brakman. Dit naar aanleiding van Brakmans achtste boek: Debielen en demonen, een roman die uitgegeven is door Querido.

Brakman is op 13 juni 1922 in Scheveningen geboren. Na de oorlog bouwde hij een huisartsenpraktijk op in Den Haag. Vanaf 1957 is hij bedrijfsarts, momenteel in Enschede.

Hij voelt zich in de eerste plaats schrijver, hoewel hij laat debuteerde: op 38-jarige leeftijd, in 1960 dus, verscheen van hem een novelle in De Gids. Een jaar later volgde zijn debuutroman, Een winterreis, die bekroond werd met de C.W. van der Hoogtprijs. Daarna volgden de boeken in een snel tempo: in 1962 de roman Die ene mens; datzelfde jaar de verhalenbundel De weg naar huis; in 1963 en 1964 respectievelijk de romans De opstandeling en De gehoorzame dode. In 1965 de bundel verhalen Water als water en in 1967 de roman Het godgeklagde feest.

Willem Brakman:

W.B. : Ik heb het altijd wel betreurd dat ik in kritieken vaak lees dat ik de schrijvende arts ben. Dat doet noch aan het arts-zijn, noch aan het schrijver-zijn goed. En dat laatste interesseert me vnl. nog het meeste. Een schrijvende arts doet het erbij, men is arts, maar daarbij is men dan schrijver, en zover ik het kan bekijken, ben ik eigenlijk een schrijver. Dat arts-zijn doe ik om in mijn onderhoud te voorzien.

W.H. : Waarom bent u geen psychiater geworden?

W.B. : Ik ben oorspronkelijk gaan studeren om psychiater te worden. Ik zat dan ook alle vakanties vele maanden lang in psychiatrische inrichtingen, ik liep daar rond en hielp wat. Maar tenslotte - ik geloof dat dat pleit voor mijn intelligentie - zag ik dat dat toch niet de juiste koers was. Ik kan me er niet aan onttrekken dat goede psychiaters slechte psychologen zijn. Daarbij komt dan nog een ander element, nl. deze dat de praktijk een enorme monotonie in het vak vlecht. Ik dacht: als ik psychotherapeut word, dan zit ik altijd maar met impotente mannen en frigide vrouwen. Daar voelde ik niets voor. Psychiater zijn is prima als je bij wijze van spreken één of twee hyperintelligente neurotici zou kunnen behandelen, dan zou het fijn zijn. Maar dat kan natuurlijk niet.

W.H. : Uw schrijverschap is ontstaan uit een briefwisseling met Nol Gregoor. Heeft u ook het eerste boek aan hem geschreven als brief?

